

Annika Estassy

Groene vingers gezocht

Vertaald door Neeltje Wiersma

SAGA Egmont

Groene vingers gezocht

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Gröna fingrar sökes*

Foto auteur © Stefan Estassy

Eerste druk april 2024

Copyright © 2023 Annika Estassy en SAGA Egmont

NUR 300

ISBN: 9788726920413 (POD paperback)

ISBN: 9788726920338 (e-book)

ISBN: 9788726920406 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor Gunni, met liefde en dankbaarheid.

'En Poeh, beloof me dat je me nooit zult vergeten.
Nooit. Ook al word ik honderd.'
Poeh dacht even na. 'En hoe oud ben ik dan?'
'Negenennegentig.'
Poeh knikte. 'Ik beloof het,' zei hij.

Uit: *Het huis in het Poeh-hoekje*, door A.A. Milne

1

Normaal gesproken hield Leyla van de zomervakantie, wat niet betekende dat ze het niet leuk vond om lerares zijn. Integendeel. Ze was gek op de kinderen, zat in een leuk team en kon goed opschieten met de directeur. Samen met haar collega's hielp ze de leergierigheid van leerlingen te stimuleren en hun zelfvertrouwen op te bouwen. Wat wilde je nog meer van een baan?

Dat zei ze ook elke keer tegen Johan wanneer hij vragen stelde over de lange vergaderingen 's avonds en de telefoontjes met bezorgde ouders.

Hugo daarentegen klaagde nooit.

Hugo en Johan.

Haar zoon en haar echtgenoot.

De twee mannen die alles voor haar betekenden.

Leyla voelde de bekende pijnscheut en trok een grimas. Als een schok die van haar slaap naar haar kaak ging. Haar lichaam herinnerde zich...

'Mama, schiet op, ik zweet echt heel erg.'

De heldere stem van haar zoon rukte haar uit haar overpeinzingen. Hugo en zij zouden deze warme en onbewolkte maandag, de eerste van de zomervakantie, doorbrengen op het strand van Långholmen. Spelen en lachen stonden op het programma, geen sombere gedachten over Johan.

Ze glimlachte naar haar zoon. Vanaf het moment dat ze in Hornstull uit de metro waren gestapt, had hij aan haar hand lopen trekken en geprobeerd haar sneller te laten lopen.

‘Juist omdat ik niet wil gaan zweten, beweeg ik langzaam. Slim, hè?’ plaagde ze hem.

Haar zesjarige zoon zuchtte als antwoord. Maar het was geen wonder dat Hugo verlangde naar het strand. De winter was lang geweest, de lente koud en de verkoudheden talrijk. De neerslachtige stemming thuis had hen nog meer uitgeput en het energiepeil stond op reserve. Het was belangrijk om van de zomer te genieten voordat deze weer voorbij was.

‘Kijk mama, Elli en Stella zijn er ook.’ Hugo struikelde terwijl hij naar een bekende felgele parasol wees, de enige in zijn soort op het hele strand.

‘Pas op, lieverd. Niet rennen maar lopen.’

‘Maar mama, dan duurt het nog heel lang voordat we er zijn,’ antwoordde haar zoon en hij liet haar hand los om tussen de badgasten die op het gras waren neergestreken door te zigzaggen naar de kleurrijke parasol.

Elli was Leyla’s collega en beste vriendin, en de achtjarige Stella haar dochter en Hugo’s grote idool. Deze morgen nog had hij een tekening voor haar gemaakt terwijl hij oude hits had geneuried die opa Nasim hem had geleerd. Elke keer dat Leyla zag hoe goed de twee kinderen samen speelden, vroeg ze zich af of de beslissing om Hugo geen broertje of zusje te geven wel de juiste

was geweest. Ze had Johan nooit verteld over het spiraaltje dat ze had laten plaatsen. Hij zou waarschijnlijk woedend worden als hij ontdekte dat het feit dat ze niet opnieuw zwanger werd helemaal geen speling was van moeder natuur. Want ook al had Johan vaak kritiek op Hugo, hij wilde graag nog een kind. Maar deze keer het liefst een zoon die wel van voetbal hield en tegen een stootje kon, geen gevoelige dromer.

Zoals zo vaak wanneer Johans rode gezicht en boze blik haar gedachten overheersten, trok haar maag samen. Maar Leyla had er deze keer genoeg van, ze weigerde te accepteren wat er was gebeurd. *Enough is enough...* Ze ging tegen Johan zeggen dat hij hulp moest zoeken voor zijn stemmingswisselingen, zonder haar stem te verheffen. Die fout zou ze niet nog een keer maken.

Haar maag bleef onrustig en Leyla vervloekte zichzelf. Vandaag was het Hugo's dag en ze riskeerde het uitstapje te verpesten als ze maar over haar huwelijk bleef doormalen.

‘Waarom heb je niet gebeld en gezegd dat jullie ook kwamen?’ vroeg Elli terwijl ze moeizaam opstond en het zand van haar billen veegde. Ze omhelsde Leyla en zwaaide naar Hugo die al druk bezig was met zijn schoenen uit te trekken. ‘Stella vroeg net nog naar je.’

‘Dat heb ik gedaan, maar ik kreeg geen verbinding. Je moet eens van aanbieder veranderen,’ antwoordde Leyla.

Ze voelde dat ze een kleur kreeg vanwege de leugen en wendde haar gezicht af. Het was onverstandig om geen contact op te nemen met Elli. Ze liep het risico dat Elli achterdochtig werd als Leyla zich begon terug te trekken. Haar vriendin voelde het altijd feilloos aan als er iets niet in de haak was, of het nu over haar eigen familie, haar collega's of haar leerlingen ging. Het hele

voorjaarssemester had Leyla zo haar best gedaan om de schone schijn op te houden dat haar wangen inmiddels pijn deden van al die geforceerde glimlachjes.

Ze zag Stella ineens verlegen naar Hugo kijken zonder op hem af te durven stappen. ‘Ik smeer hem alleen even in, dan kunnen jullie gaan spelen. Hij heeft je heel erg gemist,’ zei ze en ze streefde het al sproetige meisje over de wang.

Drie minuten later had de zomerbries alle verlegenheid weggevaagd en stonden Hugo en Stella met hun hoofden dicht bij elkaar in geheimtaal te fluisteren.

‘Hou op met die onzin,’ lachte Elli. ‘Ga liever het water in. Maar blijf in het ondiepe gedeelte.’

De kinderen renden weg, met snorkels en duikbrillen op.

Leyla spreidde de oude spreij uit die ze had meegebracht, pakte de strandlakens en stopte de zonnebrandcrème weer weg. Ze keek om zich heen. Het mooie weer had meer mensen naar water en verkoeling gelokt. De rij voor de ijskraam was al lang. Ze zwaaide naar enkele ouders van school, pakte een rondslingerend leeg bierblikje op en liep ermee naar de prullenbak.

‘Hij is ingedaald,’ zei ze toen ze terugkwam. Ze wees naar Elli’s prachtige buik, die het rekvermogen van haar badpak op de proef stelde. ‘Het duurt niet lang meer. Laat-ie je nu ’s nachts slapen?’

‘Maak je een grapje?’ kreunde Elli terwijl ze ging zitten. Ze draaide haar hennakleurige haar in een knotje en stopte dat onder haar strohoed. ‘Ik weet niet wat voor wezen ik bij me draag, maar het is een nachtbraker, dat is één ding wat zeker is. Het Monster is altijd op z’n wildst wanneer ik wil gaan slapen. Maar het draait in elk geval nu niet meer rond, nu staan er tackles en trappen tegen de ribben op het programma.’

Lachend ging Leyla naast haar vriendin zitten en trok haar zomerjurk uit. De bikini eronder was rood gestippeld en nieuw. Ze keek naar haar eigen buik, volgde de zilverkleurige striae met haar vinger.

Hugo was ook geen rustige foetus geweest, wat moeilijk te geloven was als je hem nu zag, zo voorzichtig en afwachtend, vroegwijs en bezorgd. Alleen samen met Stella en Nasim kwam zijn speelse kant boven.

‘Heerlijk, eindelijk zomervakantie,’ zuchtte Elli en ze staarde naar het water waar de kinderen druk bezig waren om elkaar nat te spetteren. ‘Ik had geen dag meer kunnen werken. Waarom kies je er ook alweer voor om zwanger te raken, kun je me dat vertellen?’

‘Om een excuus te hebben ongelimiteerd chocolade naar binnen te kunnen werken?’

De indrukwekkende omvang van haar vriendin zorgde ervoor dat Leyla zich net zo vormeloos voelde als een strijkplank. Het mooiste van haar eigen zwangerschap was niet het feit geweest dat ze chocolade kon eten, maar dat ze een grotere cupmaat kreeg, tot Johans vreugde.

‘Je vindt dus dat ik dik ben geworden,’ mompelde Elli die een comfortabele zithouding probeerde te vinden.

‘Dik zou ik je niet willen noemen. Je lijkt meer op een intergalactisch moederschap.’

‘Met een alien als blinde passagier.’ Elli streelde haar buik. ‘Ik begin me in elk geval te vervelen, het Monster mag er voor mij wel snel uitkomen.’ Stil keken ze toe hoe Hugo en Stella met hun hoofd onder water rondkropen en parelvisser speelden. Elke vondst, een steen of schelp, werd enthousiast aan de moeders getoond voordat die in een plastic zak werd gestopt om

uiteindelijk in een glazen pot met schroefdop te eindigen. Zomerherinneringen voor gure en vies natte winterdagen... Leyla kauwde op haar lip en probeerde nog meer leuke dingen te bedenken die ze met Hugo kon doen. Afgelopen winter had ze Johan voorgesteld om met z'n drieën naar Legoland te rijden. Sinds Hugo ontdekt had dat er een plek was waar alles was gemaakt van zijn favoriete speelgoed, was het zijn droom om daarheen te gaan. Maar Johan had het een buitengewoon saai idee gevonden. Duur bovendien. Konden ze Hugo niet in plaats daarvan op kamp sturen, had hij gevraagd. Zodat ze eindelijk wat grote-mensen-tijd voor elkaar hadden. De gemeente subsidieerde dat soort dingen toch? Leyla had geweigerd, wat weer op een ruzie was uitgelopen. Als ze het had kunnen betalen, was ze zelf met Hugo naar Denemarken gegaan.

Elli riep naar de kinderen die tot aan hun bovenbenen in het water stonden dat ze niet verder moesten gaan. Dankzij de zondagen in het badhuis met Nasim kon Hugo redelijk zwemmen. Hij bleef in elk geval drijven. Maar Stella niet.

‘Hoe ga je midzomer vieren?’ vroeg Leyla.

‘We gaan zoals gewoonlijk naar het vakantiehuis van mijn ouders.’

‘Waarom? Je hebt er toch een hekel aan om het daar te vieren?’

‘Ik weet het. Het zal chaotisch zijn en mijn zus zal gek van me worden omdat ik van plan ben mijn enorme zwangerschap te gebruiken zodat ik niet hoeft te helpen met koken of afwassen. En mama zal duizend vragen stellen over hoe ik van plan ben mijn dagelijks leven op orde te krijgen als alleenstaande moeder van twee kinderen, doodsbang dat ik haar om te veel hulp zal vragen, terwijl papa zoals gewoonlijk naar de buurman zal verdwijnen om de nieuwe midzomerbrandewijn te proeven. Maar Stella vindt

het heerlijk om haar neefjes en nichtjes te zien en ik heb toch geen energie om ergens anders heen te gaan.'

Leyla lachte hardop. 'Wij gaan naar het feest in Akalla By. Het is daar zo gezellig, met muziek, dansen rond de meiboom en spelletjes voor de kinderen.'

'Gaat Johan mee of blijft hij thuis sport kijken?' vroeg Elli zonder haar aan te kijken. 'Want de sportschool is vast niet open met midzomer, of wel?'

'Natuurlijk vieren we het samen, wat bedoel je?'

De knoop in haar maag was terug. Ze pakte haar waterfles uit de strandtas en nam een paar slokjes.

'Hebben jullie dan al besloten wat jullie deze zomer gaan doen?' vervolgde Elli. 'Wordt het een reis naar Denemarken?'

Leyla schudde haar hoofd. Ze wreef over haar wang, die deed nog steeds een beetje pijn.

'Wat heb je daar voor plek op je gezicht?'

'Welke plek?' Leyla haalde meteen haar hand weg. Ze trok haar gezicht in de plooi en haalde de zonnebril en zonnebrandcrème uit haar tas. 'Ik kan Hugo maar beter weer insmeren.'

Elli keek op haar horloge. 'Dat heb je ongeveer negen minuten geleden gedaan.'

'Ja, maar je moet de junizon niet onderschatten en Hugo is zo wit als een paracetamolletje.'

'Heeft Johan je weer geslagen?'

Leyla deed alsof ze het niet hoorde. Ze stond snel op en liep naar de kinderen, het water in en ving haar zoon op, hield hem stevig vast.

‘Wie het laatst is, is een sufferd,’ schreeuwde ze en ze wierp zichzelf in het water, herinnerde zich op het laatste moment haar zonnebril en slaagde erin die op tijd vast te pakken.

De kinderen volgden al schreeuwend haar voorbeeld. Kort daarna viste ze een hoestende en proestende Stella die helemaal vergeten was dat ze nog niet kon zwemmen uit het water en joeg haar terug naar het strand terwijl Hugo, met de duikbril op zijn voorhoofd, met zijn armen fladderde als een zeemeeuw en luid zong over zomer, zomer en zon.

Leyla bleef aan de waterkant staan toen de kinderen naar hun handdoeken liepen. Ze boorde haar hielen diep in het zand en keek omhoog naar hun kleine kamp, zag Elli onhandig haar plaats bij de parasol verlaten en naar het water waggelen, gracieus als een nijlpaard. Was haar vriendin de enige die doorhad hoe het ervoor stond, of waren er meer? Leyla zette haar zonnebril weer op. Werd er in de docentenkamer over haar gefluisterd wanneer ze er niet was? Wat als iemand maatschappelijk werk belde? Haar hele gezicht werd begon te gloeien toen ze zich de roddels en speculaties van haar collega’s voorstelde.

Ze keerde het strand de rug toe, deed een paar stappen het water in en staarde naar een boot met toeristen die voorbijgleed. Het wemelde ervan op Riddarfjärden. Tevreden passagiers op ontdekkingstocht. Gelukkige stellen. Of deden ze gewoon alsof? Hielden ze de schijn zo lang mogelijk op? Zaten ze ongegeneerd te liegen op Facebook en Instagram tot de scheiding een feit was?

‘Ik wil er niet over praten,’ zei Leyla zodra ze Elli’s hand op haar arm voelde.

‘Waarover praten? Dat Johan een klootzak is, altijd een klootzak is geweest en altijd een klootzak zal blijven? Dat je zoveel meer waard bent dan met een klootzak samen te leven?’

Leyla streek haar natte haar achter haar oren en haalde haar schouders op. ‘Elk huwelijk heeft zijn ups en downs, weet je.’

‘Echt, Leyla. Voor iemand die zo intelligent is, ben je soms verrassend dom. Maar ik snap het. Ik zal mijn mond houden ook al vind ik het vreselijk dat je me niet vertrouwt en niet durft te zeggen hoe het zit.’

Elli zweeg, maar toen Leyla naar haar vriendin keek, begreep ze aan haar bezorgde gezicht dat ze meer op haar hart had.

‘Ik ken een dominee die naast haar gewone werk in een blijf-van-mijn-lijfhuis werkt. Ik kan je haar mobiele nummer geven als je dat wilt. Ze heeft geheimhoudingsplicht,’ voegde Elli er nog aan toe.

Leyla pakte een steentje dat tussen haar tenen zat en gooide het weg.

‘Weet je hoeveel vrouwen door hun man worden mishandeld, Leyla? Je hebt niets verkeerd gedaan en je hoeft je absoluut nergens voor te schamen.’

‘Jezus, Elli, kun je er niet gewoon over ophouden?’ Leyla liep verder het water in. ‘Het was geen mishandeling. We hadden gewoon ruzie. Hou op met dingen te insinueren. Ben je de ruzies die jij en Stella’s vader hadden al vergeten? Je burens hebben het er vast nog over.’

‘Juist daarom,’ zei Elli en ze waadde haar achterna. ‘En ik insinueer helemaal niets. Ik wil je gewoon helpen.’

Leyla sloeg met haar hand op het water. Haar ogen brandden en het ruiste in haar oren, of liever in haar hoofd. Diep vanbinnen. Ze beet op haar wang tot ze de smaak van bloed proefde.

‘Maar je hebt gelijk, Stella’s vader is ook een klootzak,’ ging Elli verder. ‘Maar een ander soort klootzak. En we hebben nooit

gevochten. Geen enkele keer heeft hij zijn hand tegen me opgeheven, hoe verdomd vermoeiend en afschuwelijk hij me ook vond.’

Leyla leunde naar voren, maakte een kommetje van haar hand en vulde dat met zeewater dat ze over haar nek en schouders goot in een poging haar stijve spieren te laten ontspannen en het geluid in haar hoofd te laten verdwijnen. Een beginnende hoofdpijn loerde achter haar voorhoofd, klaar om los te barsten en de rest van de dag voor haar te verpesten.

Niets om je voor te schamen. Elli moest eens weten wat er vanbinnen gebeurde wanneer je door je partner in je gezicht werd geslagen. Ze had zich nog nooit zo geschaamd.

‘Kunnen we het onderwerp niet laten rusten en doorgaan met het volgende punt op de agenda?’ Leyla deed de nasale stem van hun directeur na in een poging Elli aan het lachen te maken. ‘Je ziet spoken op klaarlichte dag, lieverd. Trouwens, ik red me wel, heb ik altijd gedaan. En stop onmiddellijk met die grimas, die blijft nog op je gezicht vastzitten als de wind draait.’